

Mūsu dalība „Pagātnes spēlēs”

Šī gada 22. novembrī Alūksnē mūsu skolas komanda piedalījās pasākumā „Pagātnes spēles,” kurā tika pārbaudītas mūsu zināšanas vēsturē un prasme tās īstenot. Kopā piedzīvojumu spēlē piedalījās astoņas komandas, katrā komandā bija trīs meitenes un trīs zēni. Mūsu komandas sastāvs bija šāds: Līva Lārmane, Mikus Rožkalns, Jānis Stūrītis, Ligita Trona-Sloņicka, Justīne Trona-Sloņicka un Ilmārs Pētersons.

Trīs no mūsu komandas dalībniekiem – Līva, Mikus un es – Jānis pirms nepilnām divām nedēļām piedalījās piedzīvojumu spēles „Jaunie Rīgas sargi” finālā un izcīnīja dalītu 4. vietu, katrs no mums šai pasākumā apguva dažādas ar militāro jomu un vēsturi saistītas prasmes un zināšanas, kas mums lieti noderēja arī Alūksnē, it īpaši vēsture, pirmās palīdzības sniegšana un roku signāli. Bez šiem trim dalībniekiem vēl piedalījās: māsa Ligita un Justīne Tronas-Sloņickas un Ilmārs Pētersons. Ligita un Justīne ļoti aktīvi iesaistās jaunatnes organizācijas Jaunsardzes rīkotajās aktivitātēs, un tieši viņu zināšanas par kā no ierobežotiem līdzekļiem izveidot nestuves, izrādījās izšķirošas vienā no posmiem. Un komandas pēdējais dalībnieks – Ilmārs, līdz šim ir bijis skolas pārstāvis vairākās militārajās stafetēs un ir lielisks sportists.

Piedzīvojumu spēles maršruts sākās pie Alūksnes Bērnu un jauniešu centra. Mēs tikām izložēti, kā pirmie startētāji no visām astoņām komandām un jau drīz vien pēc ierašanās mums bija jāsāk spēles maršruts. Mums iedeva karti, kurā bija atzīmēti pieci dažādi punkti, kuri atradās dažādās Alūksnes vietās. Starp punktiem bija jāpārvietojas skrienot, kas, manuprāt, bija fiziski grūtāk par visiem citiem pārbaudījumiem. Pirmais punkts atradās pie Alūksnes ezera, netālu no kājnieku skolas, šai punktā tika pārbaudīta mūsu vērība un prasme izlūkot. Mums bija jāizliekas par Brīvības cīņu kareivjiem, kuriem jānoskaidro kā tiek apsargāta noliktava un ejot bija jābūt vērīgiem un jāmeklē lietas, kas mums varētu noderēt citos punktos. Šis punkts mums nebija no tiem veiksmīgajiem un, kā izrādījās, mēs no sākuma aizgājām pie nepareizās ēkas un pietam neiekļāvāmies noteiktajā laika limitā. Nākamais punkts atradās pie pieminekļa, kas ir veltīts 7. Siguldas kājnieku pulka kritušajiem kareivjiem. Šis posms, manuprāt, bija vieglāks par pārējiem, mums bija jāsaliek iztrūkstošie burti tekstā, kurš kā izrādījās bija devīze, kas iegravēta uz pieminekļa un pēc tam tika pārbaudītas mūsu zināšanas par roku signāliem, pašiem tos atveidojot. Trešais punkts atradās 3km attālumā, netālu no Alūksnes Valsts ģimnāzijas. Spēlē mēs bijām aizceļojuši laikā 23 gadus tālāk nākotnē, uz 1941. gadu. Mums bija jāizspēlē situācija, kurā mēs bijām latviešu nacionālie partizāni, kuri uzspridzināja dzelzceļa sliedes, lai nepieļautu graudu kravas aizvešanu tālāk uz austrumiem un viens no mums šajā bija cietis. Šā punkta pārbaudījuma vadītājs izvēlējās Līvu par cietušo, jo dzirdēja mūs runājam, ka Līvai ir labas medicīniskās palīdzības zināšanas. Tas gan mums īpaši netraucēja, jo, par laimi, viņai bija atļauts runāt. Mums bija jānostiprina un jānosien viņas kāja un jāizveido nestuves. Mums tika doti tikai 2 dēļi, kā izveidot nestuves bija jāizdomā pašiem. Šai gadījumā lieliski noderēja Ligitas un Justīnes gūtās zināšanas par nestuvju izveidi Jaunsardzes nodarbībās, mēs novilkām savas vējjakas un ievērām dēļus caur to piedurknēm, tādējādi izveidojot nestuves. Pirmspēdējais punkts, manuprāt, bija visinteresantākais. Mēs bijām Alūksnes iedzīvotāji Padomju laikā un mums bija „pa blatam” jāiemaina kāds no pirmajā gūtajiem labumiem pret kādu deficīta preci. Mums bija jāatrod dzērienu veikals, ko no sākuma nevarējām atrast, taču kad pajautājām pirmajam garāmgājējam tad īsto veikalu uzreiz atradām. Un pats pēdējais punkts bija pie Alūksnes pils, mums vienkārši bija jānodod iegūtā „deficīta prece” un mūsu pārbaudījumi bija galā.

Kad pārbaudījumi bija beigušies, notika noslēguma ceremonija. Komandas pēc vietām netika sadalītas, iespējams, tas mums radīja nelielu vilšanos, jo mēs, mūsaprāt, kopumā visus pārbaudījumus veicām labi, taču tomēr šādās spēlēs vissvarīgākais ir piedalīties un iegūt jaunas zināšanas, un pieredzi. Šis pasākums, manuprāt, bija lieliski pavadīts laiks, mēs iemācījāmies vairākas noderīgas lietas – gan vēstures zināšanas, gan pirmās palīdzības un vissvarīgākais – mēs iemācījāmies sadarboties un strādāt kā īsta komanda.